

HỒI THỨ HAI MƯƠI BA
VÀO HỒ HUYỆT ĐIỀU TRA

Lý Hàn Thu nghĩ vậy liền khẽ nói:
- Trong tòa miếu này không thấy bóng người, vậy chủ nhân hiện ở đâu?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Chủ nhân chốn này không thích người ta nói vụng đến hành tung y. Chúng ta tính chuyện khác đã...

Y ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Nếu Lý đệ mà có duyên với y thì tự nhiên y sẽ xuất hiện để tương kiến.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Không biết chủ nhân là nhân vật thể nào mà lại thần bí như vậy?

Lôi Phi lại nói:

- Lý đệ! Về việc đối phó với Giang Nam Song Hiệp cần phải có một kế hoạch tinh vi thận mật mới xong.

Y buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Hai mặt Nam Bắc sông Đại Giang ra đến giữa khoảng Bạch Sơn Hắc Thủy ngoài quan ải đều biết thịnh danh của Hội Võ Quán. Không ngờ người trong quán này cũng là chân tay của Giang Nam Song Hiệp. Điều đó chứng minh hai sự kiện. Một là võ quán chỉ có hư danh, hai là thế lực của Giang Nam Song Hiệp rất lớn. Nếu Lý huynh không có kế hoạch thận mật, hành động một cách hấp tấp thì khó có hy vọng thành công được.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thịnh tình của Lôi huynh tiểu đệ xin tâm lãnh. Có điều tiểu đệ len lỏi vào chốn giang hồ chưa được bao lâu, biết rất ít người. Cả Hội Võ Quán đã được giang hồ truyền tụng cũng không chủ trương chính nghĩa thì còn ai giúp tiểu đệ nữa? Tiểu đệ đành đơn thương độc mã mạo hiểm sấn vào phủ đệ chúng mà thôi.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Anh chàng này khẩu khí ngông cuồng tất là mình mang tuyệt kỹ, nhưng mãnh hổ khôn địch quần hồ. Huống chi địch ở trong tối mà mình ở ngoài ánh sáng thì cuộc chiến đó thắng làm sao được?

Lý Hàn Thu đột nhiên đứng dậy nhìn Lôi Phi chớp tay nói:

- Bây giờ tiểu đệ xin từ biệt.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Lý đệ định đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ đến nhà Phương Tú ở Kim Lăng.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ đi một mình ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chính thế! Hiện giờ chúng chưa kịp chuẩn bị ổn thỏa, tiểu đệ hãy giết Phương Tú trước.

Lôi Phi mỉm cười nói:

- Lý đệ! Phương Tú không phải là hạng dễ đối phó đâu.

Lý Hàn Thu nghiêm nghị đáp:

- Mọi thù giết cha là thù chẳng đội trời chung. Dù có phải chịu nạn núi đao vạc dầu tiểu đệ cũng quyết đến thanh toán với hắn.

Lôi Phi chau mày nói:

- Lý đệ đã nhất định, thì tiểu huynh đành đi theo vậy.

Lý Hàn Thu nói:

- Bất tất phải thế! Tiểu đệ có đi một mình trong lòng mới thanh thoi không sợ liên lụy đến ai, để rảnh tay mà xuất thủ. Thịnh tình của Lôi huynh tiểu đệ xin thâm tạ.

Chàng nói xong trở gót đi ra ngoài miếu.

Lôi Phi vội gọi lại:

- Lý đệ hãy dừng bước! Nghe tiểu huynh một lời.

Lý Hàn Thu quay lại hỏi:

- Lôi huynh có điều chi dặn bảo?

Lôi Phi nói:

- Ngày trước lệnh tôn đã có ơn nặng với tiểu huynh. Tiểu huynh không biết tới lão đệ chẳng nói làm chi. Nay đã gặp nhau có lý đâu lại để lão đệ đi một mình?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phủ đệ Phương Tú chắc là bố trí đầy sự nguy hiểm. Sao Lôi huynh lại có chấp theo tiểu đệ dẫn thân vào?

Lôi Phi đáp:

- Bậc đại trượng phu đã chịu ơn ai phải nghĩ chuyện báo đáp. Tiểu huynh đã mang ơn cứu mạng của lệnh tôn thì bao giờ quên được?

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Dù y nói với cả tấm lòng thành thực, ta cũng không thể để y cùng đi với mình.

Chàng nghĩ vậy liền chậm rãi đáp:

- Tiểu đệ trước nay đi đâu cũng chỉ một mình. Tấm lòng cao cả của Lôi huynh, tiểu đệ xin ghi lòng tạc dạ.

Chàng không chờ Lôi Phi trả lời đã băng mình vọt đi ra xa ngoài hai trượng.

Lôi Phi tự nhủ:

- Tuy võ công gã cao cường, nhưng chưa đủ lịch duyệt. Dù gã không muốn mình đi cùng, nhưng mình chẳng thể bỏ mặc gã được.

Lôi Phi còn đang ngẫm nghĩ thì Lý Hàn Thu đã khuất dạng.

Đột nhiên mấy tiếng quát tháo vọng lại, chắc là Lý Hàn Thu đang cùng địch nhân động thủ.

Lôi Phi đứng phắt dậy, hấp tấp chạy ra khỏi tòa miếu nhỏ. Y nghe tiếng quát tháo từ phía Đông vọng lại liền nhắm hướng chính Đông mà chạy.

Lôi Phi xuyên qua một khu rừng thưa thớt quả nhiên thấy Lý Hàn Thu tay cầm trường kiếm đứng trên chỗ đất đầy cỏ mọc ngơ ngẩn xuất thần.

Lôi Phi khẽ đằng hắng rồi cất tiếng gọi:

- Lý đệ!

Lý Hàn Thu vội ngảnh đầu lại nhìn thấy Lôi Phi liền tra kiếm vào vỏ nói:

- Lôi huynh...

Lôi Phi hỏi ngay:

- Lý đệ đã gặp địch nhân hay sao?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế! Lai lịch địch nhân rất là kỳ quái.

Lôi Phi hỏi:

- Kỳ quái ở chỗ nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Thế kiếm của tiểu đệ đánh rớt cái khăn nhà nho trên đầu địch nhân xuống lại phát giác ra người đó là một vị hòa thượng.

Lôi Phi cũng xiết đôi kinh ngạc hỏi lại:

- Có phải Lý đệ nói là hai vị hòa thượng không?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chỉ phát giác một người, còn người nữa chưa từng động thủ với tiểu đệ.

Lôi Phi hỏi:

- Họ đâu rồi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ hơi kiếm đánh rớt khăn người đó rồi hẩn chạy trốn ngay. Cả người kia cũng trốn theo.

Chàng từ từ cúi xuống coi lại cái khăn đồng màu xanh rồi hỏi:

- Chẳng lẽ bọn thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp cũng có người xuất gia ư?

Lôi Phi cầm lấy cái khăn coi một lúc rồi ngập ngừng nói:

- Vụ này thật là quái dị...

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Người đó dùng thứ khí giới gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Y sử dụng cặp phán quan bút.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Thường thường đệ tử nhà Phật không dùng thiên trượng thì dùng giới đao, ít thấy ai dùng phán quan bút.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ đã tính hạ sát hấn, nhưng khi hấn rút khăn rồi tiểu đệ thấy là một nhà sư thì không khỏi ngạc nhiên đứng ngẩn ra một chút. Y liền nhân lúc chớp nhoáng này tẩu thoát.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Gã vừa ra khỏi tiểu miếu trong nháy mắt đã cùng người động thủ bất quá mới năm ba chiêu mà đánh rút khăn trên đầu đối phương thì võ công quả nhiên không phải hạng tầm thường.

Lôi Phi nghĩ vậy rồi nói:

- Lý đệ bất tất phải để tâm nghĩ ngợi về vụ này. Trên chốn giang hồ thường có rất lắm chuyện kỳ quái khó mà hiểu được. Vụ này nghĩ cho kỹ thì bất quá cũng như trăm ngàn vụ khác mà thôi...

Lôi Phi ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Bây giờ Lý đệ làm gì?

Lý Hàn Thu trầm ngâm đáp:

- Tiểu đệ vào giang hồ chỉ có một ý niệm là trả thù cho song thân. Tiểu đệ không có ý ngang dọc võ lâm mà cũng không muốn dương danh với đời. Hễ trả xong mối đại thù là quãng gươm qui ẩn, mai thanh độn tích trong vùng núi sâu chằm tón.

Lôi Phi lắc đầu cười hỏi:

- Lý đệ làm được thế chẳng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Sao không được?

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Tiểu huynh duyệt lịch nhiều người, tuy không nghiên cứu tướng thuật, nhưng nhờ kinh nghiệm lâu ngày cũng có thể đoán tướng được. Tiểu huynh coi diện mạo lão đệ quyết không phải là một nhân vật mai danh ở chốn thâm sơn.

Lý Hàn Thu cười ruồi, không biện bác nữa. Chàng chấp tay nói:

- Tiểu đệ không muốn phiền lụy tới Lôi huynh, vậy xin cáo biệt.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ định đi đâu bây giờ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ đã biết kẻ thù giết cha, nóng lòng rửa hận không thể chờ được nữa, nên định đến Kim Lăng tìm Phương Tú để hỏi cho rõ ràng.

Lôi Phi bụng bảo dạ:

- Bây giờ mình có khuyên gã e rằng gã cũng chẳng chịu nghe.

Y trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được rồi! Nếu Lý đệ có gặp biến cố gì thì cứ tới tòa tiểu miếu này mà tạm lánh.

Lý Hàn Thu đáp:

- Đa tạ Lôi huynh có dạ quan hoài.

Rồi trở gót đi ngay.

Lôi Phi nhìn bóng sau lưng Lý Hàn Thu cho đến khi khuất dạng rồi uể oải trở về tiểu miếu.

Lý Hàn Thu nghĩ lại câu chuyện trong Hội Võ Quán bất giác bật cười lẩm bẩm:

- Sao mình không đến thẳng nhà Phương Tú ở Kim Lăng giết cho kỳ hết, mà lại tìm vào Hội Võ Quán để xảy chuyện phân tranh vô vị một hồi.

Phương Tú ở Kim Lăng là một nhân vật rất nổi tiếng. Lý Hàn Thu chỉ hỏi hai người là biết được chỗ ở của hắn.

Phương Tú vẫn chưa ở trong nội thành Kim Lăng. Hắn cư ngụ trong một tòa trang viện cách phía Đông ngoài thành năm dặm. Tòa trang viện này kêu là Phương gia đại viện.

Khinh công của Lý Hàn Thu đã đến trình độ tuyệt vời. Quảng đường mấy dặm chàng chỉ lướt trong nháy mắt là tới.

Phương gia đại viện tuy nói là một viện mà thực ra cách kiến trúc giống tòa cổ thành. Xung quanh tòa cổ thành có con sông rộng chừng một trượng bao bọc. Nước sông xanh biếc sâu không thấy đáy. Phía trong sông là một bức tường vây cao hai trượng. Tường thành xây bằng đá xanh.

Tòa cổ thành cao hơn năm trượng, quá nửa chìa lên khỏi mặt tường vây.

Lý Hàn Thu đi quanh nửa vòng hồ trang hà. Chàng ngấm nhìn địa thế bốn mặt phát giác ra Phương gia đại viện có chỗ khác với cổ thành là hai mặt Nam, Bắc không có cổng thành, chỉ có cổng lớn ở hai mặt Đông, Tây.

Lúc này trời chưa tối, hai cổng lớn đều mở rộng. Hai cây cầu bắc qua sông ngay trước mặt cổng lớn. Ngoài cổng không có người canh gác.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Chỉ coi chỗ cư trú cũng biết hấn chẳng phải hạng người tử tế gì. Nực cười cho khách giang hồ số lớn không phân biệt thiện ác, cứ cho hấn là hảo nhân và kêu bằng Giang Nam Song Hiệp.

Chàng vừa nghĩ vừa đi qua phù kiều để tiến vào trong viện.

Chàng vừa tới cổng lớn đột nhiên có tiếng quát khê:

- Đứng lại!

Lý Hàn Thu dừng bước hỏi:

- Ai là người chấp sự?

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Một đại hán đeo đao đứng chắn trước mặt Lý Hàn Thu thung thảng hỏi:

- Các hạ là ai?

Nguyên người giữ cổng ngồi ẩn trong nhà mật thất ở hai bên. Tuy bề ngoài không trong thấy người canh giữ mà thiệt ra cổng ngõ rất thâm nghiêm.

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Té ra các hạ ẩn ở phía sau cổng lớn.

Đại hán nhìn ngấm Lý Hàn Thu từ đầu xuống gót chân, thấy chàng khí vũ hiên ngang, liền chấp tay thi lễ hỏi:

- Quý khách từ đâu đến? Có điều chi dạy bảo?

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp:

- Ta đến đây muốn gặp Phương Tú để hỏi y về một vụ công án.

Đại hán đeo đao sừng sốt hỏi:

- Cách xưng hô các hạ thế nào? Có danh thiếp cầu kiến không? Xin đưa tại hạ để về thông báo.

Lý Hàn Thu trở vào thanh trường kiếm cài ở sau lưng đáp:

- Danh thiếp cầu kiến của ta là cái này đây.

Đại hán biến sắc nói:

- Hạng người dám đến Phương gia đại viện gây rắc rối thiệt không có mấy. Các hạ ngông cuồng như vậy chắc là không muốn sống nữa?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Người bắt quá chỉ là một tên nô bộc giữ cổng mà dám vô lễ với ta như vậy ư?

Chàng giơ tay lên phóng chưởng đánh ra.

Thế chưởng này rất kỳ ảo.

Đại hán thấy chưởng đánh tới mà không tránh kịp.

Bình! Phát chưởng trúng đại hán.

Thế chưởng rất nặng. Đại hán bị trúng vào mặt, miệng phun máu tươi. Gã loạng choạng lùi lại mấy bước rồi mới đứng vững được.

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng, chia hai bên tả hữu giáp công Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu thủ pháp mau lẹ rút kiếm rất nhanh vung lên.

Choang choảng hai tiếng rùng rợn! Hai thanh đơn đao tập kích bị trường kiếm của Lý Hàn Thu hắt rớt xuống đất.

Lý Hàn Thu buông tiếng cười lạt, tra kiếm vào vỏ nói:

- Hai bên nhà mật thất các ngươi còn bao nhiêu tay cao thủ kéo cả ra đi!

Đại hán xuất hiện đầu tiên đã nhìn rõ bản lãnh Lý Hàn Thu không phải tầm thường, liền vẫy tay hỏi:

- Các hạ cầu kiến Phương viện chủ đã không chịu báo tên họ, cũng không đưa danh thiếp thì tại hạ làm sao thông báo được?

Lý Hàn Thu cười lật đáp:

- Người cứ bảo có người đòi mạng đến cầu kiến là được.

Đại hán sững sốt hỏi:

- Đòi mạng ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi!

Đột nhiên chàng vung trường kiếm ra. Ánh hào quang lấp loáng nhằm đâm thẳng vào đại hán.

Đại hán thấy bảo kiếm đâm tới vội né tránh sang một bên. Nhưng thế kiếm của Lý Hàn Thu thần tốc phi thường. Ánh hào quang lướt qua lạnh gáy. Hán tử bị hót đứt mất bên tai.

Kiểm thế của chàng mau quá. Chàng thu thế về rồi đại hán mới cảm thấy đau đớn, thét lên một tiếng:

- Trời ơi!

Gã đưa tay tả lên bưng tai. Máu tươi theo kẽ ngón tay chảy xuống ròng ròng.

Lý Hàn Thu hạ thấp trường kiếm khều cái vành tai lên nói:

- Người cầm cái này vào mà thông báo chắc Phương viện chúa của nhà người sẽ ra đón khách ngay đây.

Đại hán khi nào còn dám nhiều lời, hấn đón lấy vành tai rồi trở gót đi luôn.

Lý Hàn Thu cười lật đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn hai tên đại hán kia, thủng thẳng hỏi:

- Các người đã vào phục dịch trong Phương gia đại viện chắc cũng chẳng phải hạng người tử tế gì?

Hai gã đại hán chỉ còn tay không, vì binh khí của chúng đã bị trường kiếm đối phương hất đi.

Chúng lại thấy thủ pháp của chàng hót tai của gã kia thì sợ hãi vô cùng không dám nói gì nữa, chỉ đứng run như thần lẩn đút đuôi.

Lý Hàn Thu đưa mắt ngó hai đại hán cười lật hỏi:

- Phương viện chúa của các người nổi tiếng nghĩa hiệp mà thực ra là cường đạo. Các người đi theo hầu hạ chắc cũng không phải hạng người lương thiện.

Hai đại hán chỉ đưa mắt nhìn nhau không dám nói gì.

Lý Hàn Thu quắc mắt nhìn hai gã lần nữa rồi cất bước tiến vào.

Hai đại hán tự lượng không ngăn cản được mà cũng không đành để chàng tiến vào. Chúng cực kỳ bối rối.

Lý Hàn Thu qua cổng lớn đi thẳng. Hai đại hán đành đi theo sát.

Gã bên trái đột nhiên chấp tay thi lễ hỏi:

- Xin các hạ nghe tiểu nhân một lời được chăng?

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi lại:

- Chuyện gì?

Đại hán đáp:

- Người ta thường nói : "đại nhân không trách cứ kẻ tiểu nhân" . Tiểu nhân vâng mệnh giữ cửa mà để người tiến vào thì theo luật lệ tất bị trọng phạt. Xin các hạ chu toàn cho.

Lý Hàn Thu đáp:

- Trong Phương gia đại viện các người toàn quân đồn mật làm càn, thì người có bị trừng phạt cũng là đáng lắm, người còn kêu la nổi gì?

Đại hán nói:

- Các hạ muốn kiếm Phương viện chúa tưởng chẳng nên làm đau khổ cho bọn tiểu nhân...

Đang lúc nói chuyện, Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn vào bỗng thấy bóng người chạy tới nhanh như bay. Chỉ trong chớp mắt đã đến trước Lý Hàn Thu.

Người này mình mặc áo xanh, tuổi mới 17,18. Mày thanh mắt tú, tướng mạo xinh đẹp. Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Không hiểu gã này làm chức phận gì trong viện?

Gã áo xanh nhìn Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi:

- Người tự xưng "khách đòi mạng" phải chăng là các hạ?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Người là ai?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Tại hạ là một tên thư đồng hầu cận Phương viện chúa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao Phương Tú không ra đón ta?

Thiếu niên áo xanh chau mày đáp:

- Tệ viện chúa đón toàn những bậc anh hùng hào kiệt trong võ lâm. Chừng như các hạ chưa có tiếng tăm gì thì bất tất phải đến viện chúa nghênh tiếp.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Muốn cho đích thân Phương Tú ra đón tiếp thì làm thế nào?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Địa vị của các hạ chừng như khó lòng được tệ viện chúa thân hành ra tiếp đón.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Ta coi chẳng có chi là khó cả.

Thiếu niên áo xanh cũng cười lạt hỏi:

- Đâu có chuyện dễ dàng vậy được?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cứ đánh chó là chủ nhân phải ra.

Đột nhiên chàng giơ tay lên phóng chưởng đánh thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh đã chuẩn bị từ trước. Gã hít mạnh một hơi, né tránh chưởng thế của Lý Hàn Thu, đồng thời phóng chân đá vào bụng dưới chàng.

Lý Hàn Thu đột nhiên lùi lại một bước, đồng thời vung tay ra đập vào vai bên tả thiếu niên áo xanh. Tay phải có tay trái che khuất đưa ra rất mau nắm lấy cổ tay thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh tránh được phát chưởng của Lý Hàn Thu đánh xuống đầu vai nhưng không tránh kịp tay phải chàng đột nhiên vung ra chụp tới. Gã thấy cổ tay bị siết chặt.

Lý Hàn Thu đã nắm trúng huyết mạch môn gã. Chàng ngấm ngấm tăng gia nội lực.

Chỉ trong nháy mắt gã thiếu niên áo xanh cảm thấy nửa người tê chồn không nhúc nhích được.

Đại hán đứng bên thấy thế toan chạy đến cứu nhưng tự biết sức mình không địch nổi Lý Hàn Thu nên ngần ngừ không dám tiến lại.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Một tên thư đồng tôi mọi mà dám vô lễ với ta như vậy thì hẳn đã được Phương Tú cưng lắm phải không?

Gã thiếu niên máy môi tựa hồ muốn lên tiếng thóa mạ.

Lý Hàn Thu liền gia tăng nội kình.

"Rắc" một tiếng! Uyển mạch gã thiếu niên đã bị bóp gãy xương.

Gã thiếu niên muốn thóa mạ cũng không thốt ra lời được. Gã rú lên một tiếng, đôi hàng lệ chảy xuống, toàn thân run bần bật.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Ta muốn ngươi rú lên mấy tiếng thì chắc Phương Tú phải ra tiếp khách.

Thiếu niên áo xanh gượng gạo đáp:

- Các hạ buông tiểu nhân ra... để tiểu nhân vào thông báo... Ngoài tiểu nhân không ai dám kinh động tới chủ nhân.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Vậy ra ngươi là một đứa tôi đòi thân tín của hắn ư?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Tiểu nhân là một tên hầu cận của gia chủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tên họ ngươi là chi?

Thiếu niên áo xanh mất hết nhuệ khí, sợ hãi đáp:

- Tiểu nhân là Phương Nghĩa.

Lý Hàn Thu cười khẩy nói:

- Ta tưởng ngươi bắt tất phải thông báo, chỉ kêu lên ba tiếng cứu mạng là Phương Tú sẽ ra ngay.

Phương Nghĩa đáp:

- Gia chủ ở nhà trong luyện công cách bao nhiêu tầng cửa ngõ. Tiểu nhân có la đến mười tiếng, trăm tiếng gia chủ cũng không nghe rõ.

Lý Hàn Thu co chân đá một cái cho Phương Nghĩa lăn đi mấy vòng, chàng nói:

- Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà mà hãn không ra tiếp khách thì ta sẽ xông vào.

Cổ tay Phương Nghĩa bị Lý Hàn Thu nắm gãy xương, gã đau đớn vô cùng, khi nào còn dám nói gì? Gã cố nhịn đau xoay mình chạy đi ngay.

Lý Hàn Thu quay lại nhìn đại hán hỏi:

- Ngày thường viện chúa của các ngươi làm nhiều điều tàn ác lắm phải không?

Đại hán không dám nói có mà cũng chẳng dám bảo không. Gã khẽ hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Cái đó tiểu nhân không biết.

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày kiếm lên, mặt đầy sát khí, chàng nói:

- Ta chắc ngươi phải biết điều đó.

Đại hán ngơ ngẩn buột miệng đáp:

- Tiểu nhân có biết!

Lý Hàn Thu ra oai trấn áp khiến cho đại hán sợ quá. Gã biết mình chỉ nói bướng một câu là nguy đến tính mạng.

Gã rất cẩn thận chỉ sợ nói lỡ lời.

Lý Hàn Thu vừa đảo mắt nhìn cảnh vật xung quanh vừa hỏi:

- Ngươi ở trong Phương gia đại viện đã bao lâu?

Đại hán đáp:

- Tiểu nhân ở đây chưa đầy ba năm.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy là lâu rồi. Phương Tú ở Kim Lăng đã làm điều gì tàn ác, người tự ý kể cho ta vài việc coi.

Đại hán rất lấy làm khó nghĩ, đáp:

- Thiệt tình tiểu nhân không biết rõ, mong đại hiệp lượng thứ cho.

Lý Hàn Thu đột nhiên vươn tay ra nắm lấy cổ tay đại hán lạnh lùng nói:

- Ta biết lẽ luật trong Phương gia đại viện này rất là nghiêm ngặt. Người sợ nói ra rồi sẽ bị trừng trị nghiêm khắc nên không dám nói. Nhưng người mà làm cho ta nổi giận thì lập tức máu chảy thây phơi!

Đại hán bị kiểm chế, nửa người tê dại vội nói:

- Đại hiệp hỏi điều chi mà tiểu nhân biết xin nói hết.

Lý Hàn Thu xem ra gã đã hoàn toàn khuất phục, liền hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Người có biết Hội Võ Quán quán chủ không?

Đại hán gật đầu đáp:

- Tiểu nhân có biết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Y có đến Phương gia đại viện bao giờ không?

Đại hán đáp:

- Có đến! Nhưng y thường đến vào lúc nửa đêm chứ không bao giờ đến giữa ban ngày.

Lý Hàn Thu buông tay gã ra nói:

- Người không có chuyện gì nữa, thôi đi đi!

Rồi chàng rảo bước tiến vào.

Lý Hàn Thu vào tới cửa đột nhiên cánh cửa mở rộng.

Một lão già đầu đội nho cân mình mặc áo lam, chòm râu dài rủ xuống trước ngực.

Lão đứng trước cửa chặn lối đi.